

Ален Бешић

ДОК СВИЈЕТ СЕ РАСИПА У ОБИЉЕ ДЕТАЉА

XIX

анђимарина II

Измакнуто је тежиште, посустаје годишње доба.
Ум зиме се растаче, односећи двојину и
скрушеност, узгредност и осаму. Изговараш
наглас своју прољетну мантру: *Постоји хиљаду
начина да се клекне и љуби земља!* Док свијет
се расипа у обиље детаља, ти сталожено окрећеш
леђа мору, празнини спрам које свако поређење
незграпно је и грубо (давно је записано да самом
себи је метафора). Ово је вријеме кад искуство надилази
читање. Неколико стопа пјешчаног жала твоја је
серцада, и напоскон, под чеоном кости пробљесак
живота; минуло је доба пуког заузимања простора.
читавим тијелом осјећаш: могао би град на узвисини
да оснујеш, народе преобратиш, у себи заувјек луку,
острво, шкољ да затреш. Челопаденије, челопаденије,
челопаденије. Молитва је осмоза којом у себе
припушташ Бога, у име мора, милостивог, самилосног.
У име оних који су залутали.

XXII

с ону сїрану добра и зла

Данима неисписане странице дневника.
Над лимбовима исповијести и прећуткивања
језа те подилази. Овог јуродивог априла
давнашње заносе провјераваш: може ли се,
попут хаикуа, бити ништаван, сведен, обичан?
И не продирати увијек до треперавих беочуга
смисла, већ чисто, без предумишљаја, трајати,
коан с ону страну добра и зла: *поезија је*
када нема ничега да се каже, и када се њо
каже. Тек тако. Чајник у углу усрдно ври.
Дланове ти грије глинена шољица. Клобуци
младих вргања разгрћу стељу сувих иглица.
У капљицама росе заточене честице сунца.
Дишеш. Мрешка се златна површина чаја. Кљун
невидљивог дјетлића сврдла у ритму твог
раскољеног срца. Страх борових поткорњака
шири се жилицама стабла брже од примисли.
Превазилази те истина о теби.

XXVII

живојшойис

Задиреш у животопис. У топло срце таме.
У немисао оних чинова кад су ти *очи шонуле на дно*
свог жилишћиа, а језик дуго облетао око истине као конац
око ушица игле. Питање из теста личности, у модном
часопису који доконо листаш: „Да ли сте икада мучили
животиње?”, напречац те положи у студену гробницу
дјетињства. Док рутински заокружујеш одричан одговор,
кројећи мустру свог најбољег ја, узлови попуштају и,
голуждрав, прилазиш души са наличја: птиче које си из
љуске огулио и, раздиран знатижељом, упијао поглед
смрти што те са властитог длана умилно гледала; голуб
који се, раскољене лобање, махнито превртао под
твојим прозором, јер си с предумишљајем испустио нож
у јато намамљено наквашеним хљебом; ропац гаврана

полетарца ког сте објесили о грану, и млатили летвама као
пињату из које су се, умјесто слаткиша, просипали перје,
мождина и дроб... Збуду се такви дани, таква времена. А
поезија се испили из јајета кукавице и разјапи гладни кљун.